

ห้องสมุด ๑๐๐ ปี เสริมพรุ่งนี้

๖๒๗๗๔

สังคมเกื้อกูล

เรื่องราวดีที่ส่งเสริมคุณค่า และศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

คู่มือเรียนรู้

กิจกรรมเสริมสร้างจิตสำนึกและคุณธรรมในสังคมไทย

เอกสารประกอบการประชุม
“เติมหัวใจให้สังคม” ครั้งที่ ๓

HM ๗๑

๒๖ มีนาคม ๒๕๕๑ ณ เสถียรธรรมสถาน

HD 700 ป619ส 2551. น.2

* R M 0 0 0 0 0 0 0 2 1 9 *

สังคมเกื้อกูล เรื่องราวดีที่...

สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ

สังคมเกือกกุล

เรื่องราวที่ดีที่ส่งเสริมคุณค่าและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์

รวบรวมและเรียบเรียง :

ปิยนาก ประยูร

หนูเพียร แสนอินทร์

กาญจน์ ศรีปริญญาศิลป์

ที่ปรึกษา :

อำพล จินดาวัฒนะ

อุกฤษฏ์ มิลินทางกูร

กรรณิการ์ บรรเทิงจิตร

ปิติพร จันทรทัต ณ อยุธยา

บรรณาธิการ :

พลินี เสริมสินสิริ

กองบรรณาธิการ :

นิรชรา อัครวีรากุล

สุนีย์ สุขสว่าง

ออกแบบปกและรูปเล่ม :

กาญจน์ ศรีปริญญาศิลป์

พิมพ์ครั้งที่ ๑ :

มีนาคม ๒๕๕๑

จำนวน :

๑,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ที่ :

บียอนด์ พับลิชซิ่ง จำกัด

จัดพิมพ์เผยแพร่โดย :

สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ (สช.)

ชั้น ๒ อาคารด้านทิศเหนือสวนสุขภาพ

(ถนนสาธิตสุข ๖)

ภายในบริเวณกระทรวงสาธารณสุข ถนนติวานนท์

อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๕๐ ๒๓๐๔ โทรสาร ๐ ๒๕๕๐ ๒๓๑๑

ตู้ ปณ ๙ ปณฝ. ตลาดขวัญ นนทบุรี ๑๑๐๐๒

เว็บไซต์ : www.nationalhealth.or.th

สารบัญ

เปิดเรื่อง	๔
การให้ไร่พรหมแดน :	๖
สล้อซอซึ่งแห่งศูนย์พัฒนาศึกษากษัตริย์คนตาบอด ลำปาง	
เพราะเราให้ความเข้มแข็งแก่กัน :	๑๐
งานจิตอาสาที่ก้าวข้ามความแตกต่างที่ โรงพยาบาลละมู จ.สตูล	
รอยยิ้มของคนنامهเพียง รอยยิ้มจากหัวใจคนทำดี	๑๔
คือโรงเรียนแห่งการค้นหาคักยภาพของตนเอง	๑๘
พัฒนาความสามารถเพื่อก้าวไปสู่อิสรภาพ	
ท้ายเล่ม	๒๔
ข้อมูลอ้างอิง	๒๔

เปิดเรื่อง

ยามเช้าของชีวิต เริ่มต้นด้วยเสียงจากธรรมชาติ นกน้อยร้องเพลงผสมปนเปไปกับสรรพเสียงที่เกิดจากการดำเนินชีวิตของผู้คน หากคนแต่ละคนนั้นเลือกที่จะฟังและได้ยินเสียงที่แตกต่างกันออกไป

ไม่น่าแปลกใจเลยที่บางคนสามารถได้ยินเสียงจากภายในของตนเอง รับรู้ถึงความต้องการของตนเอง และลุกขึ้นมาทำในสิ่งที่ตั้งใจ มีความหมาย และทำให้เกิดความสุขในสังคมร่วมกับผู้อื่นได้ รับรู้และเข้าใจว่าตนเองไม่ได้อยู่อย่างโดดเดี่ยวในสังคม หากแต่สังคมนั้นต้องประกอบด้วยผู้คนที่หลากหลาย และมีความต้องการที่แตกต่างกันไป ความเป็นส่วนหนึ่งของสังคมก็เป็นฉากเช่นบทเพลงหนึ่ง เป็นโน้ตตัวหนึ่งที่จะอยู่อย่างโดดเดี่ยวไม่ได้หากแต่ต้องร่วมกันกับโน้ตตัวอื่น ร่วมกันเป็นบทเพลงบทใหม่ เพลงแล้วเพลงเล่าที่จะช่วยกันขับกล่อมสังคม ร่วมกันขับขานบรรเลงเพลงแห่งความรักและเกื้อกูลเพื่อสร้างความสวยงามสดดงามให้เกิดขึ้นในสังคม

เรื่องเล่าจากกรณีศึกษาขององค์กรต่างๆ ทั้งองค์กรทางสังคม องค์กรชุมชน หน่วยงานของรัฐ และองค์กรธุรกิจ ในเล่มนี้ เปรียบได้กับบทเพลงแห่งวิถีที่ สะท้อนหัวใจความเป็นมนุษย์ บรรเลงออกมาในท่วงทำนองที่แตกต่างกันออกไป ต่างกันทั้งเนื้อร้องและทำนอง หากแต่มีจุดมุ่งหมายอย่างเดียวกันคือการสร้างสังคม ที่ผู้คนมีความเอาใจใส่ ช่วยเหลือ แบ่งปันกัน เป็นหลายๆ มือ และหลายๆ หัวใจ ที่ประสานกัน และก้าวเดินเพื่อสร้างสังคมที่ดีร่วมกัน

ขณะที่ถ่ายทอดเรื่องราวขององค์กร หน่วยงาน ที่ช่วยเหลือแบ่งปันกันเช่นนี้ ทำให้เราอดคิดไม่ได้ว่า หากองค์กร หน่วยงานต่างๆ ในสังคม ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ ช่วยกันสร้างสังคมเช่นนี้แล้ว สังคมของเราจะน่าอยู่เพียงใด ผู้คนจะมีความสุข และอึดเอมใจแค่ไหน บทเพลงแห่งความสุขจะถูกขับขานเข้าไปในหัวใจ และหวังว่า จะได้ยินบทเพลงบทใหม่ๆ จากกลุ่มคน องค์กร หน่วยงาน และผู้คนที่มุ่งมั่นที่จะ ขับเคลื่อนสังคมด้วยหัวใจแห่งความเป็นมนุษย์ร่วมกันต่อไป.

ยามเช้าของวันเสาร์ที่ศูนย์พัฒนาศักยภาพคนตาบอดจังหวัดลำปางแห่งนี้ มีเสียงเครื่องดนตรีดังแว่วมาจากกระเบื้องชั้นสองของอาคารเรียน หากเราเดินตามหาที่มาของเสียงดนตรีนี้ จะพบว่าเป็นเสียงของเครื่องดนตรีเครื่องสายพื้นเมืองที่เรียกว่า **สะล้อ ซอ และ ซึง**

เด็กนักเรียนในชุดพื้นเมืองสีชมพูอมม่วงสดใส กำลังหัดขึ้นโน้ตพื้นฐานกันอย่างขมักเขม้น โดยมี **คุณวรเชษฐ์ ศรีวงศ์พันธ์** ครูอาสาสอนดนตรีพื้นเมืองสะล้อซอซึง ซึ่งอาสาเข้ามาสอนให้กับเด็กๆ ผู้พิการทางสายตาทูjoursวันหยุด นอกเหนือจากเวลางานประจำที่โรงไฟฟ้าแม่เมาะ จังหวัดลำปาง

คุณวรเชษฐ์เป็นผู้มีความถนัดในศิลปะดนตรีไทยพื้นบ้านล้านนาหลากหลายประเภท เป็นหนึ่งในผู้ช่วยปลูกกระแสและสร้างจิตสำนึกให้เกิดการรักษมรดกไทย โดยผลิตเครื่องดนตรีไทยพื้นบ้านเพื่อมอบให้แก่โรงเรียนยากจน แต่งเพลงและผลิต

หนังสือคู่มือประกอบการศึกษาดนตรี
พื้นบ้านล้านนา เพื่อมอบให้ห้องสมุด
สถาบันการศึกษาต่างๆ มาแล้วมากมาย
จนได้สมญานามว่าเป็น “ครูพื้นบ้าน
ล้านนา”

“ตอนแรกมีวงดนตรีของตัวเองอยู่
แล้วครูที่โรงเรียนก็มาชักชวนให้มาช่วย
สอนให้เด็กๆ ได้มีโอกาสฝึกฝนดนตรี
พื้นเมืองบ้าง”

“เราสอนคนพิการทางสายตา
ก็จะแตกต่างไปจากสอนคนปกติ แต่ก็
ไม่เกินความพยายาม ตรงนี้เราก็
ปรับวิธีการสอนไป ส่วนที่ยากคือ ในส่วน
ของทักษะ การจับ การใช้เครื่องดนตรี
แต่ถ้าเป็นเรื่องความจำ และการจับจังหวะ
ของเพลง เด็กๆ ที่พิการทางสายตาจะนิ่ง
และไวกว่าเด็กปกติ” คุณวรเชษฐ์กล่าว

“ดีใจที่ครูมาสอน รู้สึกดี จิตใจ
ก็สดชื่นขึ้น” น้องสรวิมล แก้วสาร
หนึ่งในนักเรียนของคุณวรเชษฐ์เล่า ส่วน
น้องสุรีย์พร เตชะ นักเรียนรุ่นพี่อีกคน
ก็เสริมว่า “ทำให้เราใจเย็นลงด้วยค่ะ”

เด็กหลายคนที่ได้เรียนและฝึกฝนจน
ชำนาญมากขึ้นแล้ว ยังสามารถช่วย
ผ่อนแรงครูโดยหัดให้นักเรียนคนอื่น ๆ
ต่อได้ด้วย เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้คุณ

วรเชษฐ์ภูมิใจ ที่พวกเขาตั้งใจอาสาที่จะ
แบ่งปันความรู้ให้กับผู้อื่น มีจิตใจพร้อม
ที่จะช่วยเหลือคนที่เดือดร้อนกว่าตนเอง
แม้ว่าจะเป็นผู้พิการทางสายตาก็ตาม

กลางปี ๒๕๔๙ หลายจังหวัด
ทางภาคเหนือ รวมไปถึงจังหวัดลำปาง
ประสบภัยน้ำท่วมทั้งในเขตเทศบาล
และพื้นที่นอกอำเภอ ทำให้ชาวบ้านหลาย
แห่งได้รับความเดือดร้อน หน่วยงานทั้ง
ภาครัฐและเอกชนหลายแห่งช่วยกันระดม
ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยน้ำท่วม
รวมถึงเด็กๆ ที่ศูนย์พัฒนาศักยภาพ
คนตาบอดแห่งนี้ ก็ระดมซื้อหรือจัดหาหนทาง
ที่จะช่วยเหลือผู้ที่เดือดร้อนด้วยเช่นกัน

“เด็กๆ ฟังข่าววิทยุ ฟังข่าว
จากโทรทัศน์ ก็บอกว่า คุณครู พวกหนู
สงสารเขาจังเลย เราจะช่วยอะไรเขา
ได้บ้าง เราก็บอกว่า ได้สิ ช่วยได้แน่ๆ

คุณวรเชษฐ์ ศรีวงศ์พันธ์

เราจะไปเล่นดนตรีกัน อาจช่วยในเรื่อง
เงินทองไม่ได้มาก แต่ช่วยเรื่องจิตใจได้”

คุณวรเชษฐ์เล่าด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

วันที่อากาศสดใสอีกวันหนึ่งกลาง
เดือนพฤษภาคม เสียงเพลง ล่องแม่ปิง
กังวานไปทั่วบริเวณศาลหลักเมือง
จังหวัดลำปาง เด็กๆ จากคณะดนตรี
สะล้อซอซึงแห่งศูนย์พัฒนาศักยภาพ
คนตาบอดต่างตื่นตื่น และมารวมตัว
กันตั้งแต่เช้า ลุงมือเดินเรียงแถวขึ้นรถ
เดินทางด้วยใจที่เปี่ยมไปด้วยความหวัง
ว่าจะเล่นดนตรีหาเงินบริจาคให้กับ
ผู้ประสบภัยน้ำท่วมได้

เสียงร้องประสานกันดังก้องกังวาน
สดใสผสมกับเสียงวงสะล้อซอซึง ที่
ทำให้คนเดินผ่านไปผ่านมาต้องหยุดฟัง
และเดินเข้ามาดูการเล่นของพวกเขา

ด้วยความเอ็นดู หลายคนบอกว่า

“เล่นดีกว่าเด็กตาปกติเสียอีก”

พร้อมกันนั้นก็หยิบเงินมาใส่กล่อง
รับบริจาค และต่างก็ชักชวนคนรู้จักให้มา
ช่วยกันให้กำลังใจเด็กๆ และร่วมบริจาค
ช่วยเหลือผู้ประสบภัยด้วยกัน

เด็กๆ ทุกคนสัมผัสได้ ถึงหัวใจ
ของผู้คนที่ฟังเสียงการแสดงดนตรีของ
พวกเขา แม้จะตื่นตื่นแต่ก็ใส่ฝีมือและ
ความตั้งใจในการแสดงกันอย่างเต็มที่
โดยไม่ยอมเหน็ดเหนื่อย ทั้งนักดนตรี
คนที่ขับร้องเพลง ต่างมีสีหน้าที่สดใส
ยิ้มแย้ม พวกเขารู้สึกดีใจและเต็มใจที่จะ
ได้มีโอกาสช่วยเหลือผู้ที่ประสบความ
ยากลำบาก

“ดีใจที่ได้ไปช่วยเหลือสังคมบ้าง
เพราะสังคมช่วยเหลือพวกหนูมามาก”

น้องชไมพร อุดพุด นักเรียนของ
คุณวรเชษฐ์อีกคนหนึ่งบอกว่า

“อยากจะทำอะไรดีที่พวกหนูจะทำ
ให้ดีที่สุด ไม่ทำให้ครูผิดหวัง”

คุณครูวรเชษฐ์เองก็บอกเล่ากับ
ผู้คนที่ได้อย่างภูมิใจที่พวกเด็กๆ เหล่านี้
ไม่เพียงแค่ออกมาเล่นดนตรีให้ได้ แต่ยัง
คิดและหาโอกาสช่วยเหลือผู้อื่น ช่วยเหลือ
สังคมและเป็นตัวอย่างที่ดีให้เด็กคนอื่น ๆ
คำพูดที่ประทับใจคุณครูวรเชษฐ์และทุกคน
ที่ได้ฟังเป็นคำพูดที่ออกจากใจของพวกเขาคือ

ในยามเช้าของทุก ๆ วันหยุด
ที่ศูนย์พัฒนาศักยภาพคนตาบอดแห่งนี้
เสียงดนตรีจากเด็กผู้พิการทางสายตา
ที่อาจจะพูดได้ว่าเป็นกลุ่มด้อยโอกาส
ทางการมองเห็น พวกเขาได้ใช้เวลาใน
การพัฒนาตัวเอง ใช้เสียงของดนตรี
กล่อมเกลาและถ่ายทอดความไพเราะ
ออกมาด้วยจิตใจอันดีงามของพวกเขา
ที่แสดงคุณค่าด้วยการอาสาช่วยเหลือ
ผู้อื่น ช่วยเหลือสังคม ไม่ได้คิดว่าตนเอง
จะเป็นผู้รับเพียงฝ่ายเดียว

พวกเขายังพร้อมจะเป็นผู้ให้หาก
มีโอกาส เป็นวงจรของการให้และ
การรับที่เรียกได้ว่า “ไร้พรมแดน” อย่าง
แท้จริง.

“เพราะเราให้ความเข้มแข็งแก่กัน”

งานจิตอาสาที่ก้าวข้ามความแตกต่าง
ที่โรงพยาบาลละลุ จ.สตูล

“จากที่เป็นลูกที่ดี เป็นพี่ที่น้องรัก เป็นเสาหลักแทนพ่อ ของครอบครัว
ผมกลายเป็นภรรยา และสร้างความทุกข์ ทำให้แม่ซึ่งอายุก็มาก ต้องเสียน้ำตา น้องๆ
ที่กำลังเล่าเรียน ต้องหมดอนาคต...หมดสิ้นทุกสิ่งทุกอย่างเพราะผมคนเดียว...
เพราะผมติดเชื้อ HIV ”

หากนี่เป็นวรรคหนึ่งในหน้านิยาย
สักเรื่อง หนังสือเล่มนี้คงเรียกน้ำตา
ผู้อ่านให้เศร้าสะเทือนใจไปกับชะตากรรม
ของตัวละครที่ชื่อ “นพพร” ผู้พลาดผิด
กับชีวิตในวังวนยาเสพติดและการเที่ยว
ผู้หญิง เช่นเดียวกับกับเรื่องราวของ
“เด่น” ชายหนุ่มผู้ซึ่งพิการ แขนขา
ไม่มีแรง ใช้ชีวิตอยู่บนรถเข็นในบ้าน

หลังเลิกที่ทรุดโทรม จะพึงมีพึ่งแหล่ง
ชีวิตพวกเขาแทบมองไม่เห็นอนาคต
เต็มไปด้วยความทุกข์โศกและโลกที่มีดหม่น
ใครเลยจะคิดว่า ชีวิตที่กล่าวถึงนี้มีไช
นวนิยายเล่มใด แต่เป็นชีวิตจริงที่จำต้อง
ยอมรับความป่วยไข้อันไม่มีทางรักษา
รอวันจากโลกไปเท่านั้น

ขณะที่ทั้ง “นพพร” และ “เด่น” ต่างก็สิ้นหวังและยอมรับว่า ไม่มีใครสักคนที่จะเข้ามาช่วยเหลือ เอื้อเพื่อ อารี โอบอ้ม ให้พวกเขามีชีวิตอยู่ต่อไปได้อย่างมีความหวังและกำลังใจอีกแล้ว

แต่นั้น ไม่ใช่ที่โรงพยาบาลละงู !

สถานที่ซึ่งถูกเรียกว่า “โรงพยาบาลละงู” ในอำเภอละงู จังหวัดสตูล แห่งนี้ จอแจไปด้วยผู้ป่วยสารพัดโรคมารอการรักษา ญาติคนไข้ที่หน้าตาเต็มไปด้วยความหวังกังวล และบุคลากรด้านการแพทย์ที่ไม่ได้มีจำนวนมากไปกว่าที่อื่น พวกเขาใช้คืนวันอยู่ร่วมกันมายาวนาน ท่ามกลางความแตกต่างด้านเชื้อชาติและศาสนา ในที่ซึ่งคนไทยพุทธ และคนไทยมุสลิมต่างมีขนบธรรมเนียม วิถีชีวิตไปคนละทาง แต่ในวันนี้ การดำเนินงานของโรงพยาบาลละงู ได้ก้าวข้ามความแตกต่างเหล่านี้ ไปยังจุดหมายแห่งการเติมเต็มคุณค่าชีวิตของมนุษย์มากกว่าที่มองเห็น

หน่วยงานด้านกายภาพบำบัดของโรงพยาบาลละงู ก่อตั้งมาตั้งแต่เมื่อปี พ.ศ.๒๕๔๘ ด้วยแนวคิดที่ตระหนักว่า

ยังมีคนป่วยใช้อีกจำนวนมาก ที่ห่างไกลจากโรงพยาบาล และไม่กล้ามาพบหมอที่มบุคลากรเริ่มใช้เวลาในวันหยุด เช่น เสาร์ อาทิตย์ จัดเวรกันออกไปค้นหาผู้ป่วยตามชุมชน เป็นการทำงานเชิงรุกที่คาดหวังว่าหากพบเจอผู้ที่มีโรคร้าย พวกเขาจะช่วยเหลือได้ทัน

หลายชีวิต รวมทั้ง “นพพร” และ “เด่น” คือผู้ป่วยที่ทีมแพทย์ได้เข้าไปพบและหยิบยื่นการช่วยเหลือ สำหรับ “นพพร” นั้น ได้พาตัวมารับการรักษาในคลินิกของโรงพยาบาลละงูทุกวันพุธ ทีมแพทย์ได้ให้ยาต้านไวรัส และชักชวนเข้าเป็นสมาชิกเพื่อนวันเสาร์ เมื่อเวลาผ่านไป เขามีอาการดีขึ้น ร่างกายแข็งแรง เลิกคิดฆ่าตัวตาย หันมาดูแลสุขภาพ และพบรักกับหญิงสาวที่เข้าใจยอมรับเขาได้

ส่วน “เด่น” เด็กหนุ่มที่พ่อแม่หย่าร้างตั้งแต่เด็ก อาศัยอยู่กับ “โต๊ะครู” ผู้ใจดีที่มีฐานะยากจนแต่รับอุปการะเขา เมื่อเด่นอายุ ๑๗ ปี ได้ประสบอุบัติเหตุ เขากลายเป็นคนพิการ เดินไม่ได้ ต้องนอนอยู่กับที่ รอคารดูแลทั้งการอาบน้ำ เช็ดถูชำระ บัสสระ กระทั่งวันหนึ่งมีผู้ใจบุญบริจาครถเข็นเก่าๆ ให้คันหนึ่ง แม้จะทรุดโทรมแทบใช้งานไม่ได้ แต่นั่นทำให้เด่นมีโอกาสได้ออกนอกบ้าน พบเจอผู้คน และฝึกที่จะพยายามช่วยเหลือตัวเอง

กระทั่งเมื่อทีมแพทย์จากโรงพยาบาลลงูไปพบเข้า พวกเขาหยิบยื่นการช่วยเหลือด้วยการไปทำกายภาพบำบัดให้เด่นที่บ้านอาทิตย์ละครั้ง และได้นำเรื่องราวของเด่นไปพูดคุยในที่ประชุม เวทีเสวนาของโรงพยาบาล จนกระทั่งทีมบริหารและเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลรวบรวมทุนเพื่อซื้อเสื้อผ้า ข้าวสาร อาหารแห้ง และรถเข็น

คันใหม่ให้กับเด่น การช่วยเหลือครั้งนี้เกิดผลผลิตแห่งน้ำใจกระทั้งเครือข่าย อบต. และสภากาชาดจังหวัดสตูล ระดมทุนสร้างบ้านหลังใหม่ให้กับครอบครัวของเด่น

บ้านหลังนั้นของเด่นไม่เพียงแต่ได้ให้ความเป็นอยู่ที่ดีเท่านั้น แต่ให้ชีวิตใหม่กับเขา วันหนึ่งเด่นเดินทางมายังโรงพยาบาลตามลำพังเพื่อขอรับการบำบัด เขาเดินทางเองได้แล้ว และมีสภาพดีขึ้น ด้วยจิตใจที่อยากลดภาระของโรงพยาบาล ต่อมา เด่นได้รับโอกาสให้เรียนรู้งานกับศูนย์ฝึกอาชีพในพระบรมราชานุอุปถัมภ์จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ในวันนี้เด่นไม่ใช่เพียงชายพิการคนหนึ่งที่รอการช่วยเหลือ จากสังคมอีกต่อไปแล้ว แต่เขาคือผู้มีแววตาเข้มแข็ง เปี่ยมด้วยพลัง ไม่ยอมแพ้ในโชคชะตา พร้อมจะต่อสู้สังคม เช่นเดียวกับบรรพบุรุษผู้ป่วยติดเชื้อมาตราตัวว่า ตอนนี้ไปเขา

จะอุทิศตนเพื่อบำเพ็ญประโยชน์แก่สังคม
ทำงานช่วยเหลือผู้ติดเชื้อไปตลอดชีวิต

โรงพยาบาลลະงູ ได้นำบทบันทึกนี้
เป็นแบบอย่างของการบริการด้วยหัวใจ
ของความเป็นมนุษย์ วางระบบงาน
นโยบาย และส่งเสริมบุคลากร พร้อม
ปลูกฝังจิตสำนึกแก่บุคลากรให้มองเห็น
ไปในทิศทางเดียวกัน ทุกวันเสาร์ ยังมีทีม
แพทย์ทำงานเชิงรุกออกไปค้นหาผู้ป่วย
ทุกวันธรรมดาที่ยังตั้งรับการรักษา
อย่างไม่มีหยุดยั้ง

ปัจจุบันมีผู้ป่วยในการดูแลจำนวนมาก
และไม่ได้หายจากความป่วยไข้
เท่านั้น แต่ทุกๆ นาที พวกเขาได้สร้าง
“ความเข้มแข็ง” ให้แก่สังคม ติดตาม
ไปเยี่ยมบ้าน พุดคุย นิ่งล้อมวงกินข้าวกับ
ผู้ป่วยเสมือนเพื่อน และนำผู้ป่วยที่รักษา
หายกลับมาเป็นวิทยากรพุดคุยแก่ผู้ป่วย
เพื่อสร้างกำลังใจแก่ผู้มาใหม่

ที่แห่งนี้ ไม่มีคำว่า “คนละศาสนา”
หรือ “อยู่ร่วมกันไม่ได้” ทั้งผู้ป่วย
คนทำงาน และทีมบริหาร ต่างมีทั้งคน
ไทยพุทธ และคนไทยมุสลิม ที่อยู่อย่าง
ยอมรับกฎกติกาของกันและกันในด้าน
วิถีชีวิต แววดตาที่เปลี่ยนไปของผู้ที่
เคยกลัวหมอก กลัวโรงพยาบาล เปลี่ยนไป
เป็นชื่นชม ยอมรับ กระทั่งการไว้วางใจ
ถือเป็นรางวัลสูงสุดของคนทำงาน ซึ่งใน
นามของโรงพยาบาลนั้น พวกเขาได้บอก
เอาไว้ว่า

“ความสุขของคนป่วยและชุมชน
คือสิ่งที่สร้างความอึดอ้อมใจให้กับชาว
โรงพยาบาลลະงູทุกคน เพราะวันนี้
ความเข้มแข็งของชุมชนได้ปรากฏ
ขึ้นแล้ว”

รอยยิ้มของคนنامهเฟื่อง รอยยิ้มจากหัวใจคนทำดี

“ดูสิ มีแต่คนเป็นหนี้เต็มไปหมด”
“แถวหนองผายมีวัยรุ่นถูกปากขวด
ทูปเป็นแผล ต้องเย็บ ๔๐ เข็มแน่ะ”
“ทำไมบ้านเรามีแต่พวกขี้เมา
อาละวาด”

เสียงแข็งแรงแซ่ที่เคยกล่าวขวัญถึง
เหตุการณ์วุ่นวายในหมู่บ้าน ดูจะเป็นเรื่อง
ธรรมดาที่จะได้ยินกันอยู่เสมอในอดีตของ
ชุมชนنامهเฟื่อง อ.เมือง จ.หนองบัว-
ลำภู ซึ่งนอกจากปัญหาของวัยรุ่นแล้ว ที่นี้
ยังมีปัญหาครอบครัวหย่าร้าง ปัญหา
หนี้สินของชาวบ้าน ที่เชื่อมโยงไปยัง
ปัญหาอื่นๆ อีกมากมาย ไม่ต่างจาก
จังหวัดอื่นๆ อีกหลายแห่งทั่วประเทศ

ซึ่งนับว่าเป็นเรื่องหนักอกของชาวบ้านใน
ชุมชนอยู่เป็นเวลานาน

หากแต่สำหรับชายวัยกลางคน
ผู้มีชื่อว่า “คำกอง อามาตย์มนตรี” หรือ
“พ่อคำกอง” ของชาวบ้านแล้ว ปัญหา
เหล่านี้กลับไม่ใช่อุปสรรคหรือความ
หนักใจที่เขาจะต้องหลีกเลี่ยงหรือได้แต่
ถอนหายใจ

๕ ปีมาแล้ว ที่พ่อคำกองเข้าดำรง
ตำแหน่งเป็นนายกเทศมนตรีตำบล
نامهเฟื่อง ได้นำความตั้งใจของเขาที่ว่า
“ทำอย่างไรที่จะให้เด็ก ๆ เหล่านี้เป็น
คนดีของสังคม” ถอดออกมาเป็นแนว
ความคิด และนำขบวนการของทีมงาน
เทศบาล นำไปปฏิบัติอย่างให้ความสำคัญ

ไม่น้อยไปกว่าการพัฒนาเรื่องอื่นๆ ของชุมชน

“เราต้องทำตนเป็นตัวอย่างให้เขาดู” นี่คือแนวคิดแรก ที่พ่อคำกองใช้เป็นแนวทางในการทำงาน เขาเริ่มด้วยการแก้ไขปัญหาแบบองค์รวมที่ระบบเศรษฐกิจของชุมชน เช่น การไปนั่งคุยกับ “แม่ดาหลา” แม่ค้าคนหนึ่งที่เข้าใจปัญหาในตลาดเป็นอย่างดี ผลักดันให้เกิดการตั้งคณะทำงาน “ตลาดสดน่าซื้อ” ด้วยการดูแลกันเองจากตัวพ่อคำแม่คำเอง รวบรวมสมาชิกมาประชุมสะท้อนปัญหา และแก้ไขด้วยตัวเอง สลับกันทำหน้าที่ บทบาทการเก็บค่าเช่าแผง การทำความสะอาดตลาดให้ดูดีมีมาตรฐาน และสร้างระบบการเก็บเงินกองกลางเพื่อนำมาทำงาน ไม่ว่าจะเป็นการซื้ออุปกรณ์ทำความสะอาด ไม้กวาด ผ้ากันเปื้อน น้ำยาล้างจาน เมื่อถึงเทศกาลวันสิ้นปี กรรมการนำเงิน

ส่วนกลางมาซื้อข้าวของให้พ่อคำแม่คำได้จับฉลาก การจัดการที่สร้างความสุขแก่ชุมชนได้นั้น คือรอยยิ้มบนใบหน้าของพ่อคำกอง ที่เต็มใจจะทำงานในด้านอื่นต่อไปอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย

ถัดจากนั้นมา โครงการ “ชมรมแก้ปัญหาสังคมเหล่า” เป็นอีกหนทางหนึ่งที่จะช่วยลดปัญหาอื่นๆ ในชุมชนนามะเฟื่อง ด้วยการเปิดโอกาสให้ผู้ที่เคยติดเหล้า ได้ลุกขึ้นมาคิดและทำเพื่อปฏิวัติตนเองและชักชวนเพื่อนที่ติดเหล้าค่อยๆ ลด ละ เลิก เหล้า เพื่อสุขภาพที่ดี สิ่งแวดล้อมที่ดี ครอบครัวที่อบอุ่น โดยมีแกนนำคนสำคัญคือ “คุณสมศักดิ์” ซึ่งเป็นอดีตนักดื่มเป็นผู้ดูแลชมรม

โครงการนี้ ได้ก่อเกิดกตติกาของชุมชนว่า ในงานประเพณีสำคัญ เช่น งานบวช งานแต่ง งานกฐิน ผ้าป่า ต่างๆ แม้ไม่มีเหล้าก็สนุกสนานกันได้ และสิ่งนี้

สำคัญที่สุดก็คือ “คนที่ดีมกียังเป็นเพื่อนกัน ได้” เพื่อสานสัมพันธ์ให้ชุมชนแน่นแฟ้นโดยไม่มีการบังคับ แต่เป็นการชักชวน ให้ข้อมูล จนกระทั่งแต่ละคนสามารถตัดสินใจได้ด้วยตนเอง

“ประโยชน์สุขของชาวบ้านมาก่อน เมื่อชาวบ้านสบายใจแล้ว พ่อก็สบายใจ”

คำพูดของพ่อคำกอนั้น หาใช่แต่นามธรรมที่ฟังดูสวยงามเพียงแต่อย่างเดียวเท่านั้น เทศบาลนามะเฟืองยังเปิดโอกาสให้ชมรมผู้สูงอายุ ผู้เฒ่าที่ยังมีไฟอยู่ ได้ทำกิจกรรมมากมาย ทั้งในนามของชมรม อสม. นำเอาศิลปะดนตรีพื้นบ้านมาประยุกต์เข้ากับงานรณรงค์ด้านสุขภาพด้วยการเป่าแคน ร้องลำนำกลอนเล่าเรื่องใช้หวัดนก ใช้เลือดออก โรค

เลปโตสไปโรซีส(โรคฉี่หนู) ที่ได้หั้งความรู้ ความสนุกแก่ชุมชนเป็นอย่างมาก การส่งเสริมกิจกรรมค่ายครอบครัว การทำสภาเยาวชน เป็นต้น

กิจกรรมเหล่านี้คือภาพรวมที่ค่อยๆ ตัดทอนปัญหาของชุมชนออกไปทีละส่วน จนค่อยๆ คลี่คลายได้ ปัจจุบัน เด็กและเยาวชนจำนวนมาก รู้จักใช้เวลาเป็นประโยชน์และมีกิจกรรมให้เขาทำ จนกระทั่งเกิดโครงการแลกเปลี่ยนเด็กและเยาวชนไทย-สวีเดน ขึ้น ส่วนผู้เฒ่าผู้แก่ในหมู่บ้านไม่รู้สึกรู้ว่า ไร้คุณค่า เศรษฐกิจของชุมชนแม้จะไม่พู่ฟ่าหรือ มั่งคั่งแต่อยู่ได้อย่างยั่งยืน

ตลอดเวลาทำงาน พ่อคำกอน ได้ยื่นมือออกไปประสานท้องถิ่นให้ร่วมมือกันทำงาน ก่อเกิดเครือข่าย

มากมาย ไม่ว่าจะเป็น เครื่องช่วยสายใย
รักครอบครัว ชมรมสุขภาพประชาชน
โรงเรียน อนามัย สภาดังค์ ชมรมผู้สูงอายุ
ชมรมแอโรบิก กลุ่มบุ๋ยชีวภาพ หนุ่หนการ
ปลูกผักปลอดสารฯ ชมรมแก้ปัญห
เหล่า โครงการหน้าบ้าน หน่ามอง
อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน
(อสม.) อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่าย
พลเรือน (อปพร.) รวมไปถึงโครงการ
ตั้งด่านบริการประชาชน ๓๖๕ วัน โดย
ทั้งหมดนี้ถูกผลักดันด้วการทำงาน
แบบจิตอาสา และมีหัวใจของการทำงาน
ที่พ่อคำทองตั้งมั่นเอาไว้ นั่นคือ

“หัวใจการทำงาน คือ ประโยชน์
สุขของประชาชน”

และในวันนี้ รอยยิ้มของ “พ่อ-
คำทอง” ในฐานะของนายกเทศมนตรี
หรือหัวหน้าใหญ่ของนามะเฟื่อง หาได้
ยิ้มให้กับความสำเร็จในฐานะการทำงาน
ส่วนตัวไม่ แต่รอยยิ้มของเขาคือรอยยิ้ม
แห่งความสุขที่ได้มองเห็นชุมชนแห่งนี้
มีจิตใจสาธารณะนั่นเอง อย่างที่เขาได้
กล่าวอยู่เสมอว่า

หากทุกคนมีจิตใจที่ดีแล้ว ก็
จะแสดงออกมาแต่สิ่งดี.....เมื่อปฏิบัติกับ
ครอบครัวดี ส่งผลให้ทำสิ่งดีๆ ออก
สู่สังคม

คือโรงเรียนแห่งการค้นหา ศักยภาพของตนเอง พัฒนาความสามารถ เพื่อก้าวไปสู่อิสรภาพ

เส้นทาง การดำเนินชีวิตของคนเรานั้น สังคมได้สร้างสูตรสำเร็จชีวิตแนวทาง
วางกรอบเอาไว้ให้แล้ว เมื่อมนุษย์คนหนึ่งเกิดขึ้นบนโลก ได้รับการเลี้ยงดู การศึกษา
และทำงานทำตามสายงานที่เรียนมา ทำงานตามหน้าที่ที่องค์กรมอบหมายและ
ตามเวลาที่นายจ้างกำหนด ลั้นเดือนรับเงินเดือนก็นำเงินไปใช้จ่ายซื้อของตามต้องการ
มีบ้าน มีรถ มีเสื้อผ้า ข้าวของเครื่องใช้ต่างๆ ตามยุค ตามสมัย และดิ้นรนหาเงิน
ให้ได้มากขึ้น เพื่อให้มีกำลังซื้อมากขึ้น ทัดเทียมกับคนอื่นๆ ในสังคม เป็นเช่นนี้
คนแล้วคนเล่า ซ้ำแล้วซ้ำอีก

ทั้งกระแสสังคมไทยและสังคมโลกต่างพัดพากันไปทิศทางเดียว กลายเป็น
สายน้ำสายใหญ่ที่เชี่ยวกราก พัดพาทุกชีวิตให้ไหลตามกระแสนั้น

แต่ที่วังแดงไม่ยากให้
พนักงานถูกระแสพัดพาอย่าง
ไม่เข้าใจ

ห้างหุ้นส่วนจำกัด วังแดงเอ็กซ์
เพรส เป็นองค์กรธุรกิจที่จัดจำหน่าย
เครื่องจักร เครื่องมือเครื่องใช้ในโรงงาน
อุตสาหกรรม ซึ่งมีนโยบายด้านธุรกิจที่
เหมือนกับองค์กรธุรกิจทั่วไปคือ การทำ
กำไรกับสินค้าที่จัดจำหน่ายและบริการ
แต่เนื่องจากทีมบริหารของวังแดงเห็นถึง
ความสำคัญของพนักงานทุกคนว่าเป็น
ส่วนหนึ่งขององค์กร และสร้างองค์กร
ร่วมกันจึงพยายามสร้างกิจกรรมหลายๆ
กิจกรรมให้พนักงานได้ร่วม โดยมี
เป้าหมายเพื่อให้ทุกคนเข้าใจชีวิต เข้าใจ
โลก เข้าใจและเท่าทันกับกระแส สังคม
ทำงานอย่างมีความสุข มีอิสระ และมี
เกียรติมีศักดิ์ศรีที่เท่าเทียมกับคนอื่นๆ
ในสังคม

คุณประวิทย์ เยี่ยมแสนสุข
ผู้บริหารองค์กรแห่งนี้ เป็นผู้ที่มีความ
สนใจกิจกรรมทางสังคมเป็นทุนเดิม
อยู่แล้ว มองเห็นว่า “ชีวิตพนักงาน

ไม่มีความสุข” อันเนื่องมาจากความไม่
เหมาะสมในการบริหารการเงิน เช่นเดียวกับ
กับมนุษย์เงินเดือนทั่วไปที่ใช้จ่ายเงิน
แบบเดือนชนเดือน และเป็นทุกข์กับ
ความต้องการจ่าย ใช้สอยซ้ำของ
ต่างๆ

“ทุกวันนี้คนเป็นหนี้กันเต็มไปหมด
เพราะถูกการโฆษณาชักจูง อยากรไ้ได้นั้น
ได้นี้ เพื่อเพิ่มศักดิ์ศรี เพิ่มฐานะ พอ
ปลายเดือนก็โหมโฆษณาให้ไปซื้อ มีการ
ลดราคา กระแสมันมาทุกขณะ เราเปิด
ทีวีก็เจอ ตรงนี้ทำให้คนรู้สึกว่าเป็นตัวเอง
ไม่หัดเทียมคนอื่น”

การพูดคุยกับพนักงานในแต่ละ
เดือน คุณประวิทย์มักหยิบยกเรื่องของ
“ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์” ที่ทุกคนมี
เท่ากัน เพื่อเน้นย้ำให้พนักงานเข้าใจและ
ตระหนักถึงคุณค่าของตนเอง อีกทั้ง
มีการระบุไว้ในนโยบายของบริษัทว่า

“ให้ทุกคนปฏิบัติในสิ่งที่ถูกต้อง-
ซื่อสัตย์ ทำในสิ่งที่ถูกต้องด้านจริยธรรม
และนิติธรรมตลอดเวลา-ทุกคนควรมี
ความรับผิดชอบต่อตัวเอง ต่อครอบครัว
และต่อสังคม - เชื้อมันในกฎแห่งกรรม -
พวกเราทุกคนเป็นบุคคลที่มีเกียรติ และ
ศักดิ์ศรี และสมควรได้รับการยกย่อง
และไว้วางใจ”

กิจกรรมและการแสดงออกในเรื่อง การเคารพศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของ พนักงานวังแดงนั้นมีหลายกิจกรรม เช่น การบริหารการเงิน ให้แต่ละคนมีความ รับผิดชอบและจัดการตนเองได้ ด้วยการ ทดลองจ่ายเงินเดือน ๒ เดือนต่อ ๑ ครั้ง โดยเริ่มต้นจากการรณรงค์ให้พนักงาน เข้าใจในวิธีคิดดังกล่าว และทดลองทำ ทดลองเรียนรู้ไปด้วยกัน มีการจ่ายเงิน ล่วงหน้าก่อน ๑ เดือน เพื่อฝึกให้แต่ละคนมีความรับผิดชอบต่อ บริหารการเงิน ของตนเอง ให้เพียงพอกับระยะเวลา ของการเบิกจ่ายครั้งต่อไป และพูดคุย แนะนำให้เข้าใจเรื่องกลยุทธ์ทางการตลาด ที่ชักจูงให้เกิดการใช้จ่าย เพื่อให้รู้เท่าทัน ไม่พุ่มเพอญ ทำให้มีเงินเก็บมากขึ้น นอกจากนี้ยังมีในเรื่องของการออม มีการ จัดตั้งสหกรณ์ออมทรัพย์ และสวัสดิการ สำหรับครอบครัว

การดำเนินงานต่างๆ จะมุ่งไปที่ ความสำคัญและเพิ่มคุณค่าของคนทุกคน พนักงานที่นี่ไม่ต้องตอกบัตรเพื่อเข้า ทำงานตามเวลา ไม่ต้องลากิจ-ลาป่วย กับหัวหน้างาน แต่จะใช้วิธีการดูแล กันเอง ในแต่ละกลุ่ม แต่ละแผนก ถ้า จะลางานก็ต้องบอกคนในกลุ่ม และถ้า

ลาบ่อยๆ โดยไม่จำเป็นซึ่งถือเป็นการ เอาเปรียบเพื่อนร่วมงาน ในกลุ่มก็จะมี การพูดคุยจัดการกันเอง ซึ่งเป็นการ สอนเรื่องของความรับผิดชอบต่อ ตัวเองและสังคม

การจัดการในหน้าที่การงานต่างๆ นั้น คุณประโยชน์ก็ไม่ก้าวท้าวเข้าไป จัดการหรือตั้งกฎเกณฑ์ หากแต่ให้ พนักงานจัดการเอง แม้แต่เรื่องการเงิน การเบิกจ่าย การเซ็นเช็ค ซึ่งถือเป็นเรื่อง สำคัญขององค์กรธุรกิจ แต่พนักงาน ที่นี่ก็สามารถทำกันเองได้ ซึ่งเป็นการ สอนในเรื่องของความซื่อสัตย์ การ เคารพและให้เกียรติซึ่งกันและกัน ทุกคนมี ศักดิ์ศรีเท่ากันและควรค่าแก่ การไว้วางใจ

เมื่อพนักงานมีครอบครัว และมีลูก เล็กๆ ก็สามารถทำงานอยู่ที่บ้านได้ โดยมีการเตรียมความพร้อมให้กับ พนักงานเหล่านี้ในเรื่องของการใช้ เครื่องมือ พนักงานที่นี่เกือบทุกคนมี คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กใช้ส่วนตัว และสามารถใช้อุปกรณ์ต่างๆ รวมไปถึง สามารถสื่อสารผ่านระบบอินเทอร์เน็ต ได้ดี มีการฝึกฝนให้สามารถใช้ เทคโนโลยีเพื่อทำงานนอกสถานที่ได้ โดยไม่ต้องเข้ามาทำงานที่สำนักงาน

เท่านั้น เพื่อให้ทุกคนได้ใช้เวลาอยู่กับครอบครัวได้มากขึ้น เพราะการสร้างพื้นฐานครอบครัวที่ดีนั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ผู้บริหารวางแผนให้สำคัญ

“คาดหวังว่าในอนาคต อีก ๓-๔ ปีข้างหน้า ระบบการสื่อสารผ่าน อินเทอร์เน็ตจะสะดวกยิ่งขึ้น เครื่องมือ การเชื่อมต่อสัญญาณต่างๆ จะดี เราพยายามฝึกฝนทุกคนให้ใช้การสื่อสาร และใช้คอมพิวเตอร์ได้ทุกคน ต่อไปเราอาจจะไม่ต้องให้พนักงานเข้ามาทำงานในสำนักงาน แต่เขาสามารถทำงานจากที่ไหนก็ได้ โดยเขามีความรับผิดชอบต่องาน สถานที่ไม่เป็นอุปสรรคต่อการทำงาน แล้วเขาก็มีเวลาทำอย่างอื่น และอยู่ได้อย่างมีความสุขด้วย”

โรงเรียนสอนความอิสระ ฟังตนเองและสามารถเติบโตได้

การเปิดโอกาสให้ทุกคนได้พัฒนาศักยภาพของตนเอง เป็นอีกนโยบายหนึ่ง

ที่นับได้ว่าเป็นความทุ่มเทขององค์กร มีการสนับสนุนให้พนักงานได้ศึกษาต่อ โดยใช้งบประมาณขององค์กร ในด้านที่สนใจซึ่งอาจไม่เกี่ยวข้องกับหน้าที่การงานที่ทำอยู่ แต่เป็นความใฝ่ฝันที่อาจไม่เคยมีโอกาสได้ทำ บางคนเรียนศิลปะ เรียนดนตรี เพราะตอนเด็กไม่มีโอกาสว่างแฉ่งจึงเปิดโอกาสให้ทุกคนได้เติมเต็มความฝัน และค้นหาตัวตนของตัวเองว่าชอบอะไร อยากทำอะไร แต่ต้องมีความรับผิดชอบและทำอย่างเต็มที่ บางคนกลายเป็นศิลปินวาดภาพ เป็นนักดนตรี เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านเทคโนโลยี

เมื่อได้พัฒนาความสามารถแล้ว องค์กรยังส่งเสริมให้ทุกคนสามารถเติบโตก้าวหน้าในหน้าที่การงาน สามารถก้าวขึ้นไปเป็นผู้บริหาร และยืนอยู่บนขาของตัวเองได้ เป็นที่พึ่งของทั้งตนเอง ครอบครัว รวมไปถึงการช่วยเหลือแบ่งปันให้กับสังคมได้อีกด้วย

“เราคิดเหมือนกับว่านี่เป็นโรงเรียน เมื่อเข้ามาทำงานที่นี่ เราพยายามสอนให้ทุกคนมีความสามารถมากขึ้น ให้เขาเป็นอิสระ มีโอกาสได้เติบโตระหว่างที่ทำงานกับเรา เขาเหมือนเพชรที่ต้องเจียรระไน เมื่อเขาเติบโต

อยากทำอะไรของตัวเองหรืออยากทำ
ที่อื่น เราก็สนับสนุนส่งเสริม เพื่อให้เขา
มีโอกาสก้าวหน้า”

“ที่นี่จะมีพนักงาน ไม่เกิน ๓๐ คน
เมื่อมีสัก ๔-๕ คน ที่เขามีศักยภาพพร้อม
ที่จะทำงานของเขาเองได้ เราก็จะไม่อยาก
ดึงเขาไว้ ไม่ให้ย่ำอยู่กับที่ เราจะให้เขาไป
แล้วที่นั่นก็หาคนใหม่มาเติม เป็นอย่างนี้
เรื่อยๆ คนที่พร้อมจะโตหลายคนก็ไป
สร้างบริษัทที่แตกออกไปจากเรา เมื่อ
บริษัทแตกออกไปวิธีคิดพวกนี้ก็แตก
ออกไปด้วย มันไปของมันเอง เราเองก็
เติบโตเป็นบริษัทต่างๆ อีก ๕-๖ แห่ง ทั้ง
วังแดงโลจิสติกส์ วังแดงเซอร์วิส วังแดง
อินดัสเทรียลส์ฯลฯ เราไม่ได้หยุดนิ่ง
เราเติบโตไปด้วยกัน”

ขณะที่มนุษย์ต่างก็ต้องดิ้นรน เอา
ตัวรอดอยู่ในกรอบกระแสของสังคม
ปัจจุบัน คุณประวิทย์กลับคิดเรื่องของ

“ความเป็นอิสระ” เพราะเขามองว่า
หากทุกคนมีอิสรภาพ ก็เป็นเช่นเดียว
กับการไปถึง “นิพพาน” นั่นคือ ไม่มี
ห่วงบิปรัด มีอิสระทางความคิด มีอิสระ
ในการกระทำของตนเอง ที่ต้องมีความ
รับผิดชอบและมีจริยธรรม และความ
อิสระที่จะได้มานั้น ต้องมาจากการเรียนรู้
การฝึกฝนตนเอง ไม่ให้ตนถูกรอบงำ
ต้องไม่สร้างสังคมที่ทำให้คนรู้สึกว่ามี
ผู้ปกครอง มีคนคอยกำกับ ต้องทำ
รายงานส่ง หรือผูกมัดตนเองอยู่
กับองค์กร

ความอิสระนี้จะได้มาก็ต่อเมื่อ
คนคนนั้นมีความสามารถ และมีความ
เข้าใจต่อชีวิต เข้าใจสังคม และรู้จักมอง
นอกกรอบ ไม่ยึดติดกับค่านิยมของ
สังคม จึงเปิดโอกาสให้ทุกคนได้เปิด
มุมมองความคิด เข้าร่วมกิจกรรมทาง
เลือกต่างๆ เช่น เข้าร่วมกิจกรรมของ
เสมสิกขาลัย การอบรมเชิงปฏิบัติ

พ่อแพ็คตระหนักรู้ที่หมู่บ้านเด็ก
กาญจนบุรี การเดินป่าเพื่อการอนุรักษ์
และขยายกิจกรรมการเรียนรู้ตามความ
สนใจเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

หากมองกันในแง่ธุรกิจ หลายคน
อาจตั้งข้อสงสัยว่าต้นทุนในการสร้างคน
และให้เขาได้พัฒนาศักยภาพของเขา
เองนั้น กว่าจะเติบโตต้องใช้ต้นทุนไม่
น้อยเลยทีเดียว และเมื่อเขาเติบโตก็
ส่งเสริม สนับสนุนให้เขาไปทำงานหา
ความก้าวหน้าให้กับตัวเองที่อื่น หลายคน
อาจมองว่า คุ่มค่าแล้วหรือ ที่หว่านพืช
ลงไป แล้วเมื่อเติบโตงอกงามออกดอก
ออกผล ก็ส่งออกไปให้ที่อื่นเก็บเกี่ยว
ผลผลิตนั้น

“ระหว่างที่เขาอยู่กับเรา ช่วงที่เขา
ต้องเรียนรู้ เขาระตือรือร้นทำงานเต็มที่
เราได้จากความขยัน ความใส่ใจ การ
เรียนรู้และการพัฒนาของเขา ถ้าเขาต้อง
เติบโตเขาก็ต้องฝึกฝน อย่างที่ในหลวง
ได้กล่าวไว้ เหล็กจะแข็งได้นั้น มันต้อง
เผา มันต้องตี มันถึงจะแข็งขึ้นมาได้
ขณะที่เขาอยู่กับเรา ๒ ปี เราได้ประโยชน์
จากเขามากกว่าคนที่ไม่อยากเรียนรู้ ชอบ
สบาย ทำงานไปวันๆ กินเงินเดือนอยู่กับ
เราไป ๑๐ ปี ในหมวกกลับกัน เขาได้พัฒนา
ตัวเอง บริษัทก็ได้ประโยชน์จากเขาเต็มที่

จะไปคิดทำไมว่าคุ้มหรือไม่คุ้ม จะไป
สนใจทำไมว่าเขาจะอยู่กับเรากี่ปี ในเมื่อ
เราได้ในสิ่งที่ดีที่สุดในตัวคนแล้ว”

ในปัจจุบันทางหุ้นส่วนวังแดง
เอ็กซ์เพรสมีผลประกอบการที่น่าพอใจ
คนทำงานในองค์กรก็มีความสุข รวมไปถึง
ถึงครอบครัวด้วย มีกิจกรรมร่วมกัน
มากมาย ทั้งเกิดจากแนวคิดผู้บริหารและ
พนักงานร่วมกันคิดขึ้นมา ไม่ว่าจะเป็น
กิจกรรมด้านการกีฬา การท่องเที่ยว
ทั้งในประเทศและต่างประเทศ กิจกรรม
ร่วมกันของครอบครัว และคุณประโยชน์
เอง ก็ได้ขยายแนวคิดนี้ไปสู่กลุ่มนัก
ธุรกิจ เพื่อให้คนทำธุรกิจมองเห็นความ
สำคัญของคนแต่ละคน เพื่อพัฒนาให้เขา
ได้มีความสามารถสูงสุด

“เมื่อคนทุกคนมีอิสระภาพ เขา
เดินเองได้ ทำเองได้ เราก็ดึงให้เขา ทำ
เราไม่ต้องทำอะไร ไม่ต้องมาเหนี่ยวกับ
ตรึงนี้ ที่สำคัญเราต้องให้ส่วนแบ่งที่เป็น
ธรรมกับพนักงาน เมื่อหามาได้เยอะ
เขาก็ควรได้เยอะด้วย เมื่อมีส่วนแบ่ง
ที่เป็นธรรม มีความอิสระไม่ผูกมัด
อยู่กับเรื่องเงิน เขาก็มีความสุข เราเอง
ก็มีความสุข”

ท้ายเล่ม

สังคมจะดีได้นั้น ไม่ได้เกิดจากคนคนเดียว หากแต่เกิดจากการร่วมทำของคนหลายๆ คน และการจะสร้างสังคมที่ดีนั้น มักเกิดจากคนเล็กๆ ที่ต้องการพื้นที่ แต่ตัวเองจะพื้นที่คนเดียว ไม่ได้หากคนรอบข้างยังมีความทุกข์อยู่ และหากนำความคิด เพื่อให้พื้นที่ หนูนานชีวิตไปสู่ความสุขได้ ก็ต้องนำความคิดที่ดีนี้ ไปรวมกับผู้อื่น ต่อยอดความคิดกับผู้อื่น เพื่อให้เกิดการปฏิบัติ ร่วมกันเป็นรูปธรรม และขับเคลื่อนไปด้วยกันทั้งองคาพยพ

เช่นเดียวกับผู้ที่ได้อ่านเรื่องราวของผู้ที่ร่วมสร้างสังคมที่ดีในหนังสือเล่มนี้แล้ว หากนำเรื่องราวของเขาเหล่านี้ไปต่อยอดกับความคิดของคนอื่นๆ ที่ต้องการเห็นสังคมดี แล้วช่วยกันทำให้ขยายออกไป

เพียงเท่านั้นเราก็จะเป็นส่วนหนึ่งที่สร้างสังคมที่ดีร่วมกันได้.

ข้อมูลอ้างอิง

- สำนักงานคณะกรรมการสุขภาพแห่งชาติ (สช.) www.nationalhealth.or.th
- ศูนย์พัฒนาเด็กคุณภาพคนตาบอด จ.ลำปาง ๐๕๕-๓๑๖-๓๕๕
- ห้างหุ้นส่วนจำกัด วังแดงเอ็กซ์เพรส www.wangdex.co.th
- โรงพยาบาลลุง จ.สตูล www.languhospital.com
- เทศบาลตำบลนมะเฟือง จ.หนองบัวลำภู www.namafuang.org